



مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد



۲۰۲۱/۰۱/۱۳

عبدالله چهوالی

حکومت موقت خواست چه کسانیست؟

از نظر من علاقمندان تشکیل حکومت موقت به سه دسته تقسیم میگردد. دسته یی اول آنانی اند که بنام « رهبران» « سیاسیون» « رجال» و « بزرگان» با، زور گویی، مشغول چاپیدن مردم، غصب دارایی‌های عامه، فساد گسترده از هر نوع و قاچاق مواد مخدر بوده و به آن عادت نموده اند. این افراد قدرت را « حق مسلم و بلامنازه» یی خویش میدانند. با رویکار آمدن اشرف غنی در رأس قدرت، با وجود تحمیل « سر اضافی» به آن، خودکامگی این گروه، بصورت آرام و متداوم، تضعیف و دست‌های شان از فساد کوتاه و کوتاه تر گشت. سوق چند هزار « جنرال» خود خوانده و بی‌سواد به تقاعد، برکناری یی « امپراتور دندان شکن» معرقی یی چند مقام بلند پایه یی وابسته به این گروه‌ها بجرم فساد به محکمه، محدود ساختن امکانات مافیای وابسته به ایشان در بدست آوردن قرارداد های پر منفعت، کوتاه کردن پاهای « رهبران» از ارگ، ولو گام های کوچک بودند ولی کافی بود زنگ خطر اضمحلال را برای جمعیت جنگسالار و جنایت پیشه بصدا در آورد.

بیاد داریم که در زمان انتخابات اخیر ریاست جمهوری و ختم آن نیز صدای تشکیل حکومت موقت بلند شد که بعد فروکش کرد.

مبلغین طرح حکومت موقت در آن زمان هم، اکثراً، همان های هستند که امروز هم بخاطر ایجاد حکومت موقت گلو پاره میکنند. این افراد و گروه‌های وابسته به ایشان، چهار بار تلاش کردند تا از راه انتخابات **قدرت کامل** را بدست آرند. ولی هر چهار بار، برغم اعمال فشار و تهدید، حتی پرداخت پول، نتوانستند اعتماد مردم را بدست بیاورند. با درک این واقعیت که، دگر بت ها شکسته، و از مردم رانده شده اند، طرح حکومت موقت را پیش کشیدند. تا باشد که اگر از راه در نتوانستند داخل شوند از دریچه داخل شوند.

امروز هم بعد از نشست اول با طالبان، در دوحه، درک کرده‌اند که برای حکومت بعد از صلح دو گزینه ممکن وجود دارد.

۱- حکومت انتخابی برآمده از یک انتخابات آزاد که در آن طالبان هم سهیم باشند.

۲- امارت اسلامی

تشنگان قدرت که خود را « اپوزیسیون»، « سیاسیون» و « رهبران» هم مینامند، دریافته اند که در یک انتخابات آزاد، بخصوص که در آن طالبان هم سهم داشته باشند، هیچ شانس پیروزی نخواهند داشت. با آمدن طالبان در صحنه سیاسی یی کشور، کالای مندرس، مستعجن و مستهلک شان بنام «جهاد» و «مقاومت»، که به عنوان سند بلامنازه یی (دست باز) در غارت گری، قاچاق، تجاوز به پسران خوردسال و صد ها جنایت دیگر، در طول اقل بیست سال گذشته، استفاده میشد، دگر هیچ خریداری نخواهد داشت. پس گزینه یی اول، حکومت انتخابی، از نظرشان مردود است.

گزینه دوم امارت اسلامی است، که قطعاً بمعنی نابودی و فنا یی همیشگی یی شان خواهد بود.

که آن هم به هیچ صورت مورد پذیرش شان نیست.

اینست که گزینه یی سوم را بعنوان تنها راه امید برای حفظ وجود و رسیدن دوباره به قدرت و یا حد اقل تشریک آن مطرح کردند و آن «حکومت موقت» میباشد که مورد تایید عمران خان هم است و خود چندی قبل گفته بود « راه حل بحران افغانستان تشکیل یک حکومت موقت است».

این ها اساسی‌ترین گروه های خواستار حکومت موقت هستند.

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی دلیکنیزی بنی پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولی

دسته بی دوم تعدادی هستند که فقط بخاطر بدبینی (به هر دلیل) با آقای اشرف غنی و به آرزوی بر کناری او با این قافله پیوسته اند. اینکه فردا چه می‌شود برایشان مهم نیست.

این دو دسته ، متشکل از افرادی هستند که منافع مردم و وطن ، در مقایسه با منافع شخصی و گروه بی شان ارزشی ندارد. این‌ها بخود میاندیشند ، به افراد وابسته به خود میاندیشند و دگر هیچ.

سومین دسته که از طرح حکومت موقت پشتیبانی میکنند، افراد واقعاً با احساس، دلسوز و وطن دوست هستند. این هموطنان قلباً در فکر نجات وطن و وطنداران خود هستند که سال‌هاست در آتش جنگ و بی‌عدالتی‌ها میسوزند. بباور این هموطنان حکومت موقت انتخاب مناسب ایست برای برون رفت از این جهنم. حکومت موقت از دید آن‌ها تشکل ایست از افراد وطن‌دوست، باایمان، متخصص و غیر وابسته به گروه‌های که دربربادی بی وطن و جنایات انجام شده در چهل سال اخیر نقش داشته اند. این افراد وطن‌دوست، باایمان، متخصص و غیر وابسته عدالت اجتماعی را بر قرار و جنایتکاران جنگی را به محاکمه کشیده و بتمام بدبختی‌ها نقطه بی پایان میگذارند.

این تصویر از یک حکومت ولو «موقت» هم، نام داشته باشد بسیار زیبا و کمال آرزوی مردم است. و اما ، با حسرت و دروغ، آیا این یک طرح آرمانی نیست ؟ شرایط عینی برای تحقق این آرمان نجیبانه وجود دارد؟ طرح صلح ملل متحد، در زمان نجیب الله ، شباهت‌های زیادی با تشکل حکومت موقت آرمانی بی این هموطنان داشت. در آن زمان با وجودیکه هنوز « امپراتوران » « پادشاه سازان » و ملیاردران وجود نداشت « اژدها » های امروز « کرمک » های بیش نبودند ، مگر موفق شد؟

بباور من، برون رفت از بحران واقعی راه حل‌های واقعی و عقلانی را میخواهد. و با در نظر داشت عمق بحران و شرایط حاکم در کشور، حکومت موقت تنها راه حل نیست که تداوم خودکامه گی ها و ایجاد دوباره بی « جزایر قدرت » خواهد گشت و بس.

از نظر من صلح واقعی زمانی تحقق میپذیرد که :

- ۱- صدای مرگ آفرین انتحارها، انفجارها و گلوله‌ها در سرتاسر کشور برای همیشه خاموش شود و آتش بس عمومی و پایدار بر قرار گردد.
- ۲- دعوت از علمای جید جهان اسلام بمنظور بررسی بی قانون اساسی بی افغانستان .. تا دیده شود که قانون اساسی بی افغانستان ، چنانچه بعضی‌ها ادعا میکنند ، در تضاد با اسلام است و یا نه؟
- ۲- حفظ نظام جمهوریست. که حق انتخاب را برای مردم تضمین میکند. حق تعیین سرنوشت مردم را از چنگال یک مشت جنگ آور بیرون میکشد.
- ۳- انتخابات آزاد و شفاف، با نظارت جامعه بی جهانی، که در آن طالبان نیز با حقوق برابر سهم داشته باشند.

رئیس جمهور ایکه ، با بدست آوردن اعتماد اکثریت آنایکه در انتخابات سهم گرفته اند، انتخاب میگردد ، میتواند با صلاحیت کامل، صلح را، هجو نعمت الهی ، با مبارزه با فساد و بی‌عدالتی‌ها، پایدار بسازد.